

ȘEZĂTOAREA

Anul XII, vol. IX, No. II-12. — Folticenî, Ianuar-Februar 1905.

ZICĂTORI ȘI CUVINTE DIN JUD. SUCEAVA

Îi urluit de tot. Nu-l ajută crieru din cauza beției saū oboseală peste măsură.

Urluială. Păpușoi, orz saū ovăs măcinat mare pentru vite.

M'am ciondănit

M'am luat la cioandă } M'am sfădit, nu tare.

S'au luat de gilceavă. Un început de sfadă.

S'a stîrnit gilceavă. S'aū stîrnit vorbe de sfadă.

Nu mai tolocăni atit. Nu mai vorbi degeaba.

Ce mai hodorogeshi ? Spune minciuni, vorbește fără să-și dea seama.

Tot troncănește intr'una. Despre acelaș lucru vorbește de mai multe ori.

Vorbe fără șart. Vorbe fără înțeles.

Îi pocit la gură. Se întimplă după cum spune.

Așa i-a fost scris. Așa a avut să pălească.

Cum îi velicit. Cum îi e făcut să trăiască.

Umblă șuvăind. Umblă cu șiriclic (omul șiret).

Umblă cu șopircițele. Umblă cu amăgele.

Vorbește în tilcuri. Vorbește în pilde, cu alt înțeles.

Trage mița de coadă. Năcăjește.

Îi purtat și 'n ciur și 'n veșcă. Îi deprins cu toate năcazurile, om practic.

Om lascav. Om hazos la vorbă, — distrează lumea.

Om guraliv. Bun de gură, vorbește bine.

L-a dus, unde-a dus surdu roata și mutu iapa. L-a dus departe tare.

De-o asvirlitură de băț. Nu-î departe.

Î s'arată la o uliță strimță o teste de ciomege. Poate să minice batae; cum umblă.

Îi deprins ca viermele 'n hrean, degeaba li-î da 'n morcov, că nu-î piește; moare. Îi deprins în mizerie, nu cu trai mai bun. /r

- A 'ngenunchiat. I-a slăbit picioarele.
 A 'nbrincat de tot. A slăbit, a sărăcit.
 Șede pe brinci. Șede cu fața 'n jos.
 Șede tologit. Șede lungit jos.
 Brincă. Boală la porci; imflătură la git.
 S'a burzuluiit vremea. Nourî și vint după timp frumos.
 S'a burzuluiit lumea. S'aū revoltat oamenii.
 Nu te sborși. Nu te minia pe mine.
 Lapte sborșit. Din cauza căldurei, nu s'a prins bine smîntina pe oate; mai mult zer deasupra.
 Sborșit la cap. Părul rădicat în sus; în neregulă.
 Zburlit. Găină zburlită; cu penele rarî și crețe. Vitele staū cu părul zburlit cînd tremură de frig și staū ghemuite.
 Il borsolește. Il freacă; îi face masagiū.
 Il mozolește. Il mestecă 'n gură fără să-l roadă.
 Numa a mozolit cămeșile. Spalate rău; nefrecate să iasă murdăria.
 L-a crimpoțit. L-a rupt în bucăți.
 Ce te mai înbălorești? Vorbește vorbe neplăcute (triviale).
 S'au telciuit amîndoi. S'aū întovărășit amîndoi.
 Trăește cu năduv, trăește nădușit. Trăește amărit de cineva.
 Trăesc ca mița cu cînele. Trăesc rău.
 Trăesc ca cîinii prin gard. Se tot sfădesc, due trai rău.
 Se stupesc ca mițele. Din sfadă se stupesc, trăesc rău.
 De cit cu uritu 'n casă, mai bine cu boala 'n oase. De cit s'ar mărta după unu urit, mai bine după unu frumos, macar c'ar mai ciomăgi-o.
 Mai bine a 'ntinge 'n sare și s'a uita la soare, de cit a 'ntinge 'n unt și s'a uita 'n pămînt. Mai bine s'a mărta după unu sarac dar frumos, de cit după unu bogat și urit.
 Mî-a mincat inima din mine. Cînd cineva l-a năcăjit peste măsură.
 Mî-a rupt inima, mî-a ars inima, mî-a fript inima. Scîrbă mare.
 Mî-a sărit inima din loc. La o spaimă mare; dintr'odată.
 Ce te uîți la un zăbălos ca acela. La unu urit la față și murdar.
 (Zabale la gură: rănî, nu sifilis).
 Tirlă. Locul unde se închid oile, unde staū vitele.
 Tirla satului. Femeia depravată în sat.
 Loc tirlit. Locul îngrășat de staniștea saū statu vitelor pe el, loc gunoet.
 Tirlomată. Fărmături de gunoae; din care mai pot alege vitele de mîncare.

- Ogrinji. Resturi din plantele de nutreț, rămase în iasla vitelor.
- Halotcă. Femeie depravată.
- Pocitură. Desfigurată la fisic.
- Poghire. Om mic la stat.
- Țincău, ținc. Băetănaș.
- Ascultă țincu pământului. Stă culcat cu urechea la pământ.
- Sfrijitură, sfrijit. Om uscăcios.
- Ogirjit. Slab și încovoiat de spinare.
- Lung de mină, îi chișcător. Are narav de fură.
- Bobletic. Molatec.
- O trăgănează. O prelungește, o amină de azi pe mine.
- Tindăgește. Incurcă vorba la cercetare.
- Tindală. [Mai pentru partea femeiească; alt pentru animale cit și la oameni]. Nu-i de soț bun.
- Îi huițuit de toți. Alungat, persecutat.
- Parcă-i cu perii de lup. Urit la toți și huițuit, dușmănit.
- Are git de lup și pintece de popă. Cel lacom, ce tot răpește munca altuia.
- Gogăește, cirăgește. Bolnav; nu greu, înainte de a-l turna boala la pat.
- Stohnește. Stă pe loc cu boala.
- Troahnă (Așa-i o troahnă). Boală mai mult cu înțeles epidemic.
- Șede troinic. Doborit de boală la pat. (vezi repetat la pag. 157)
- Horcotește. Respiră greu; cu hircială 'n git.
- L-a 'nbrobodit, l-a 'nhobotat (hobotu miresei). L-a captivat, l-a atras; de nu se mai dă dus.
- I s'au pus puhoielele pe ochi. Nu-și vede dreptu lui.
- I-a chicat (căzut steaua). De acum îi rău de el.
- Îi stinsă steaua, îl fură sfintu. Are să-l bată.
- Și-a mâncat lumina cu tot cu feștilă. Și-a pierdut cinstea, trecerea ce avea.
- Îi vin multe chicușuri. Are multe venituri.
- A pățit cinstea miței la oala cu smintină. A pățit rușine; găsindu-l incorect.
- Colacu nu-i acui-i merit, ci-i acui-l mininecă. Un lucru pastrat pentru cineva și vine vremea de se da altuia.
- Îl stringe cu ușa, îl stringe 'n chingă, îl stringe 'n clește. Îl forțază, îl ajunge nevoia.
- Leacu-i zamă de clopot, Leacu-i zamă de hirleț. Moartea-i leacu. Îi poartă Simbetele, îi poartă parastasele. Îi dorește moartea.

I-î milă ca țiganului de pilă. Nu-l cruță de loc.
 Brinză bună în burduv de cîine. Îi un rău.
 S'a prichit. S'a grăbit și n'a isbutit (reușit).
 Din coadă de cîine nu mai faci sită de matasă. Din soiul rău nu
 mai faci om detreabă.
 Ce folos de lapte gros, dacă-î în burduv de cîine și nu-l mi-
 nincă nime. Cel care în aparență ar părea a fi ceva deseamă
 și în realitate-î un ticălos.
 I-a tras un frecuș țapăn. I-a dat o bătae; așa cam din grabă.
 I-a dat o soponeală bună. O ocară moralisătoare.
 Hei; băete băețele! la deal cu opintele și la vale cu oprele.
 Răspunsu celui mai în vîrstă, tinărului ce se caină [se jelue]
 de povoara avalelelor sociale.
 I-a pus pecetea în frunte. L-a fixat bine, de-l cunoaște orî unde.
 L-a potcovit bine; l-a boit; l-a încălțat bine. L-a înșelat cu ceva.
 Invăluit cu nacazurile. Năcăjit.
 Din zi, din noapte mă bat cu gindurile, ca apa cu malurile.
 Ingrijat tare de afacerile lui.
 Multe am tras și nu m'am ras, nici de asta nu m'oi tunde.
 Are nădejde c'a scapa și din valul ce a dat peste el.
 Nu-mi grăi pleve. Nu-mi spune borbe seci, minciuni.
 L-a atins la rană; l-a pălit unde-l doare. Pe departe î-a criticat
 slăbăciunea, patima, pacatele.
 I-a dat cu degetele la ochi. Fățîș î-a zis ticăloșiile lui.
 A stricat-o la git. S'a pierdut încrederea, creditul.
 Au înpuțit brînză. S'a u desbinat de tovarășie.
 L-a jугuit bine. L-a deprins, l-a supus.
 Hocnit. Pe loc oprit să dea înapoi.
 Ocnit. Sarat prea tare.
 Horopsit. Persecutat.
 M'am teleguit cu el. M'am servit cu el, așa rău cum a fost.
 Îi fără vlagă. Fără putere.
 Vlăguit. Obosit, slăbit de muncă.
 Umblă teleleu. Umblă fără nici o treabă.
 O dusă ș'o venită ș'o vreme prăpădită. A umblat în zadar.
 I-a croit v'o citeva tăujere pe spinare. I-a dat citeva ciomege.
 Zatocinit. Nutrit rău.
 Îi dă zăgnete. Focu de surcele ațîțat în gura cuptîorului după
 ce a dat malaiu în el. Ațîț pe cineva să nu se lese.
 Hardughie. O clădire mare.

- Ia un spinzurat îi. Zburdalnic. neastimpărat.
- Porc gros de obraz. Care se bagă peste munca altuia, nu-î modest.
- Colțos. Care incolțește cu vorba, se tot pune de pricină.
- Face fălcii. Se îngrașă. Care de la o vreme nu se dă supus.
- Face git. Se găsește cu cap și se opune cu vorba.
- Face tărăboi. Face răscoală.
- Face zurbavă. Stirnește huț între mulțime.
- Se face hălăgie. Se face huț în adunare; vorbește mulți și nu se înțelege.
- Îi gros în ceafă. Om bogat, cu influență.
- Îi de cei ce bate brinza în garafă și întinge pe din afară. Om avar.
- Nu-î nici de zama ouălor. N'ai nici o nădejde în el.
- Flenduros. Om sarac.
- Dupuros. Murdar, rău îmbracat, nepeptănat; cu părul încleștat.
- Mizgă. Seva plantelor, glodul în urma unei ploți răpede, când îi lunicuș.
- Numa l-a mizgilit. N'a spălat bine un lucru, pe care au rămas zoii (murdărie).
- Îi gidilă la inimă. Îi vorbește lingusire pentru a-l atrage.
- Îi șuchet. Îi aspru, nebunatic de rău.
- Îi șui; îi tuiș; n'are toate grăunțele în cap. Cam nu în toate mințile; nu-și dă seamă de ce face.
- Îi hututuî. Nu mai vorbește dulce, ci tot ho și tio.
- Îi lăliie. Femeia care merge pas larg și legănat.
- Îi cu tăt. Nu se cruță la muncă, vorbește de dă deadreptu, nu mai încungitură.
- Îi cu toane. N'are statornicie; cîte odată face mult, aldată nu vrea.
- Îi cam într'o parte. Cam prost.
- Îi berechet. Șiret, de numa înșală pe alții.
- Îi șicher. Îi biat.
- Îi zărghit. Îi sărit din minte.
- Îi surpat. Dureri în organele genitale.
- Îi țanțos. Îi mîndru și merge peptos.
- Îi vintuit. Nebunatic.
- Furtunatic. Acum bun, acum rău.
- Pișicher. Pleșcar.
- Pehlivan. Care tot ia în ris pe altu; care spune brașoave [glume] multe, de rîd alții.
- Îi birzoî. Îi ștregar.

Ii dirz. Moșneag ce încă-î voinic, merge tare.
Nu te indirji. Nu sări la mine, crezînd că ești mai tare.
Se oțărăște. Increțește fruntea; arătînd neplăcere.
A tras o durdură. A tras un năcaz înfricoșător.
A scapat de o cumpănă. A scapat de o primejdie.
Tacă-ți lioapca și nu mai clămpăni. La sfadă; să tacă din gură.
Clămpăni. Cînd tot hodorogeste cu trintitu clampeii la ușa.
Atita am zgribulit de frig, de-mi clămpăniau dinții în gură.
 Am tremurat de frig, de-mi dirdiiau dinții în gură.
Ce mai lihăești? (lihău). Ocară; ce mai vorbești degeaba?
Zădărește. Provoacă, ațîlă.
Zgîndărește. Scarpină și rupe rana ce are.
Scociorăște. Caută și scoate de unde-î ascuns.
Scormonește. Stirnește
Cociobăește. Cată prin toate părțile.
Scotocește. Scoate din fund ce a mai rămas.
Hapsin. Lacom la mîncare, la treabă.
Horopsit. Persecutat tot într'una și alungat.
Morocănit. Adesa muștrat.
Tolocănit. I-a tot zis multe vorbe dojenitoare.
Dojană. Ocară, muștrare cu vorbe simțitoare; îl doare în suflet.
Hocnit. Oprit în loc din mers.
Ocnit. Sarată prea tare o mîncare.
O mozolește. O mestecă în gură, fără s'o poată farma.
Avalèle. Afaceri. Imi plătesc avalelele, imi plătesc contribuțiile.
Multe angarale pe capu lui Multe dări.
Găteje, vreascuri. Crengi uscate de arbori.
Schimonosit. Schimbat în o formă urîă.
Și-a capatat posvolenie. Și-a capatat voie, permisiune.
L-a adus într'un buc. L-a adus în scurt timp.
Se telcuesc la un loc. Se sfătuesc pentru o tovarășie.
Hăt an țirț (țărț). Celalt an trecut.
Mai rojdim cîte ceva. Mîncăm cîte ceva uscat, pînă om mînca de-abinele; să ne săturăm.
Mergî cetinel (citinel). Mergî încetișor.
Citi. Să zice la viței cînd îi alungă.
Ciți. Se zice mîței cînd o alungă.
Spune-î să-și bage bumbac în urechi. Să ia seama, să urmeze după sfaturile date.
Mă! deschide-ți ochii. Să bage de samă ce face.

- Buduhoală. O boală ră, molipsitoare.
- Troahnă. Boală cu dureri în întregul organism.
- Șede troinic. Bolnav la pat și nu mincă nimic. (copiat pag 147)
- Tot mai trohnește; Cirăgește; Gogește. În convalescență.
- Ciulihoaie. Un lemn îmbracat cu haine răle, să spărie păsările stricătoare recoltelor. Se mai zice și unei ființe slute la chip și port (îmbrăcăminte; de-I om).
- Desmațat; umblă decins de peste cămeșă.
- Hulburește. Tulbure, să se amestece grosu din fundu vasului, cu partea lichidă de deasupra.
- Hulpav. Căutătură (privire) spărietă.
- Inhulpat. Cu blană de vulpe pe la gulerul hainei.
- Hulchit. Recolta care de multe ploți a crescut mare în pal; fără legătură bună la spic.
- Răspunde răstit. Răspunde cu minie.
- Îl ia în răspăr. Îl ia cu aspru.
- Cioarsă. Cuțit vechi și netăios.
- S'a mai cîorsăit. S'a mai deprins.
- Se cîorsăește. Se scarpină pe trup.
- Se cîoșmolește. Se învîrte și se scarpină în așternut (cînd doarme).
- Borhăie. Organele tubului digestiv.
- Borhăit. Răscolit.
- Bucciu la cap. Timp, pricepe greu.
- Merge hortîș. Merge deacurmezișul.
- Hoarță, hortog. Car vechi, stricat.
- Umblă mortîș după ea. Amorezat de ea.
- Ugilit. Umilit.
- Bletogit. Muet de nacazuri, de depravații. Plante bătute de brumă.
- Zolește. Cămeși spalate cu leșie și sapon.
- L-a zolit bine. Multă și aspră dojană moralisătoare celui rău.
- S'a vinzolit cu el. S'a luptat din putere.
- Strașnic om. Cumplit, voinic, fioros.
- Ponosit. Uzat, lucru învechit.
- I-a găsit ponoase. I-a găsit greșele.
- I-a catat cotlețe. I-a catat pricină; să-i găsească greșele.
- Cotleț. Greșală la nividitu prin ițe și spată [la țesutu în stative].
- I-a catat nod în papură. I-a catat pricină; să-l învinuască pe nedrept.
- I-a catat circiob. I-a catat pretext pentru a se sfădi, a-l ocări.
- Îi brăcuit. S'a luat într'ales ș'a ramas ce a fost mai rău.

Mustuit. Fructe farmate; a curs mustu din ele. Om muncit de alții. Ii gitruit. Trecut cu munca și foamea.

L-a gitruit boala. L-a dovedit boala ș'a căzut la pat.

Ciumpav. Vită ce deabea calcă, fiindu-î stricate unghiile de petriș sau boală.

Se ciortea ; se ciondănea. Se cam sfădea.

Zămorit. Nu bine hrănit ; tot cite puțin ; ia să-și ție zilele.

(+) **Zăpor ; poartă moara cu zăpor.** Pe secetă închide iazu morei, de se stringe apă mai multă, căreia îi dă drumu de poartă petrele, cit este unde, curge, pe urmă iar închide opustu de se mai stringe din nou apă.

Nu te sprehui. Nu te scutura peste vasu cu apă sau peste mîncare.

Sa ciunchit jos. S'a pus într'un genunchiū.

Bleotocărește. Copiii mici cînd încep a strica cuvinte de învățătură.

Ciocirtește. Un lemn stricat cu cioplitu pe mai mai multe locuri ; de învățătură la cioplit.

Hlichit de foame. Slab de foame, de mai nu poate mîncă de pe deșit ce-î de mîncare.

O linchit mița. A gustat de cîteva ori mița din mîncare.

Toarnă cu nechiumuluita. Dă prea mult, fără economie.

Dupurluit. Pasărea smultă de pene sau o vită cu lina smultă de pe ea.

Cotrobăit. Caută ceva făcînd hodorog. Cotrobăește cu lingura prin oale [cătînd carne].

Zoit. Spalat rău, de a ramas murdărie în urmă.

Zoi. Apa plină de murdărie.

Leșiet. Spalat cu leșie (apă de pe cenușă).

Leșier. O țesetură groasă de buci, ce acopere ciubăru cu cămeșile la fert, pe care se pune un strat de cenușă și turnîndu-se uncrop, se strecură ceia ce se chîamă leșie.

Un flîac. Ceva de nimic.

S'a flecuit. S'a farmat toată mîncarea la fert ; s'a făcut omul de nimic, bîat de nu se ține.

Răcăluit ; am răcăluit prin casă. Am ras glodu, coșcoviturile de pe păreți ș'am măturat. Am răcăluit gunoaele din țarc cu strînsură și le-am făcut o gramadă.

Se pune în rică. Se impotrivește cu sfadă.

Se pune în poară. Nesupus la ordine și sare cu gura, de te apucă de ochi.

Poncî ; ii poncî la vale. Inclinație mare, de răpede trăsura.

- Ponciș**; i-a dat ponciș. L-a ghiontit cu capătu brațului.
- Stingher.** Un boū despărechet.
- Stingherit.** M'a stingherit de la treabă; m'i-a lipsit un instrument fără de care nu puteam lucra ceia ce trebuia. Mi-a lipsit un tovarăș fără care n'am putut lucra.
- Introlocat.** Am întrolocat la un loc, am strins la un loc ce am avut.
- Intruchipat.** Am închipuit cam cu nevoe, din ce am putut și s'a făcut lucru saū treaba.
- Injghebat.** Am închipuit din mai multe bucăți ș'am făcut lucrul.
- Cînd îi la dică.** Cînd îi la sfîrșitu trebei. Mai e zicătoarea: Cînd la dică, nu-î nimică.
- S'a înecat ca țiganu la mal.** Cînd aproape să scape, s'a înglodat din noū în nacazuri.
- Sbuciumat.** Muncește cu nacaz. A ramas de sbucium; copilul ramas de părinți saū soțul de soție și muncește singur, de nu mai poate dovedi nacazurile.
- Potromoșit** S'aū potromoșit toate cîuveile (lucrurile de gospodărie) ramase; s'aū perdut, împrăstiet, furat, stricat, dăruit, — s'aū derăpănat una cite una.
- Imblă besmetic.** Imblă amețit de cap, n'are mintea limpede la trebi; să știe de unde să le ieie și unde să le sfîrșască.
- Uitit.** Uită ce mai are de făcut.
- Hîrmuită.** Neașezat în regulă haînele pe corp saū alte lucruri.
- Stropsit.** S'a stropsit la dînsa. A răcnit la dînsa cu sfadă multă și a amenințat-o.
- Lipsită.** Ră de gură: blastămă, ocărăște de toată nimica.
- Smuncită.** Iute la vorbă, la treabă și de cele mai multe ori greșește.
- Zghihuită**; [il zghihue dracu; il scutură epilepsia] sburdalnică din cale afară. Se mai zice sprehuită, spinzurată.
- Ghilește, ghilește pinzele.** Le moae în apă și le întinde pe iarbă la soare, — cînd aproape de uscat iar le moae și le pune la soare.
- Ghilosește.** Se spală pe față, pe corp, prea mult, frecîndu-se cu sapon.
- Frunzărit.** Iarbă saū fin, mîncat puțin din el, rămas mai întreg.
- Irosit.** S'aū prăpădit lucruri în zadar.
- Istovit.** S'a sfîrșit. Istovit de muncă; farmat; stoarse forțele de muncă.
- Nu-mi dă ragaz.** Nu mă mai rabdă, (mă tot chihăește) imi tot cere într'una.
- Jecuți.** Executori. Jae pe norod: dări nedrepte.
- Bletogit.** Veștejit, s'a muet.
- Crîncedă.** Carne nefriptă bine; cu sînge în două.

- Pirpilit.** Nefript bine, necopt bine.
- Crincen om!** Care comite fapte de îngrozește. „Să încrincenă carnea pe mine“: mă cutremur cu frică de grozăvenia ce am văzut.
- Rinced.** Impuțit, stricat; aproape în putrefacție.
- Anapapăda om!** Îndărăpnic și șiret.
- Îl apucă toate năpădăile.** Cel nervos când se înciudează.
- Tricolici.** Epitetu băeților mici obrasnici.
- Vintricel.** Puntea de închiere a bazenului ce unește picioarele.
- Vintrea.** Desinteria.
- M'am pospăit.** Am mâncat puțin să alung foamea numa. M'am îmbracat așa ca un golan de frunte; cu puțină cheltuială.
- Un pospăi de omăt.** Puțin omăt; de numa a uns pământul.
- Zatocinit.** Pedepsit cu foamea.
- Chisălițit.** Mincare farmată la fert, fructe farmate în vasu unde-s puse.
- Hlobanat.** Zguduit, clătinat.
- Se hițină.** Se clătină încetișor.
- Se dă huța.** În scrinclobu copilăresc său prins de o creangă se balansază în aer, înainte și înapoi.
- Haicău.** Argat boeresc la vite.
- Hălăciugă.** Amestecătură de oameni mulți, chiaburi cu calici la un loc.
- Hrubă.** Bortă pe sub pământ, peșteră.
- Tirșitură.** Copilandre obrasnice și nerușinate.
- Tirși.** Copăcei tineri și crengoși, care cresc la răritură.
- Buhaș.** Copăcel scurt dar crescut rotat, cu multe ramuri, din cauză c'a fost tot ros de vite, — de departe pare a fi o tufă [mai mulți copăcei la un loc].
- Buhos.** Cu părul capului sburlit; nepeptănat de multă vreme.
- Chelfăneală.** Bătae trasă cuiva; mai mult cu tras de cap.
- Hitcăit.** Ocărit și alungat ca pe un cîne.
- Părindat.** Cercați unul după altul, mai mulți. Le-am părindat pe toate vitele; le-am controlat pe toate deamăruntelu.
- Am țirciit oile (său vacile).** Am muls puținul lapte ce aveau.
- Hojma.** Înfr'una. Hojma trec pe aici: tot întruna trec pe aici.
- Hojmalău.** Om mare la trup și mintea-i copilărească. De unde se zice: „Mă! ești cogemete hojmalău, ia-ți sama ce faci“.
- Cobe.** Găina cu pelea deasupra și virvu limbei uscate, din cauza setei și tot fliscăe din gură; un fel de tusă a ei.
- Un cobos.** Om bolnăvicios, care tot tușește.

- Iși bate giamburu.** Umblă numai după ștregării și petreceri.
- Crancăi.** Flecăi ce umblă chiuind, cîntînd, hîrjonindu-se (se împing, se trag, de rid) pe ulițele satului.
- Umblă creanga.** Umblă cînd la unu, cînd la altu și nu-și cată de trebile lui.
- Umblă lela.** Umblă așa fără nici un capăt și nu face nimic.
- Umblă frunza frăsinelului.** Umblă pe la haburi (petreceri) nu cată de treabă.
- O onanie.** O ființă scîrnăvă [urită la fisic și nedesvoltată].
- Pricopsit.** A pățit rău ceva.
- Pripășit.** Un animal saū om străin, alipit pe lingă cineva și nu se dă dus.
- Farfara.** Nu ține secretele ; divulgă.
- Badraganie.** O bolfă ; imflătură pe corp.
- Hăugaș.** Mincătura de apă pe urma carului la o vale. „S'a dat în hăugașu lui“ : s'a dat în obiceiul lui, deprinderea-î.
- Și-a dat în pirtie.** S'a dat la treabă, s'a făcut om detreabă în urma unei pedepse.
- S'a deschis pirtie.** S'a deschis drumu prin troian saū un desiș de pădure.
- Ș'a dat în teapă.** Omul de mai sus ce inclină spre apucăturile răle a familiei din care se trage ; de unde și zicătoarea „apa trage la matcă și omul la țiapă“.
- Și-a dat în petice.** Omul ce un timp se poartă bine și de la un timp iar începe cu purtări răle.
- L-a pus în cofă.** Unul a răpus cu argumentele pe altul.
- L-a pus la talpă.** Unul a întrecut cu afacerile pe intrigantul saū, l-a răpus în lupta polilică.
- Il am la tașcă.** L-am prins cu ceva și-l dau de git cînd voi vrea.
- L-am prins de nas.** L-am mituit cu ceva, de numai zice nimic.
- I-am dat peste nas.** L-am înfruntat pe cel obraznic.
- A luat o naframă.** A luat o ocară. „Ai capatat o naframă“? Ai capatat cinste dacă te-ai dus cu minciuni.
- Șede într'o rilă.** Șede într'un cot.
- Cărăcudă.** Pește mult și mărunțel; într'o adunare, codașii societății.
- Tulit ; a tulit-o la fugă.** A fugit răpede pe ascuns.—Tulește-o mă ! Fugi răpede, să nu te vadă.
- Tule rcă.** Căciulă mare și veche. Ia-ți tularca de pe cap ! Ia-ți căciula de pe cap.

- A cotozit mămăliga.** A mestecat-o rău, de-î cu boțuri prin ea. —
Cotozală : mămăligă ră.
- Tuflește.** Bagă mult cu deasila ; tuflește în gură cit nu-î încape.
- Infulică.** Vita cu lăcomie cînd scapă la strinsură, ȳa în gură șu-
măege mari, de parcă se înecă cu ele.
- Pufăe.** Suflă în foc să se aprindă.
- Foltea.** Mare în pîntece, nesățios ; tot minîncă adesa.
- Fosăe.** Respiră pe nas, mai cu samă cînd doarme cu gura închisă.
- Fornăe.** Respiră cu sgomot pe nas. Fornăe caîi cînd se sperie de
ceva. Fornăială : omul care vorbește pe nas.
- Horăe.** Respiră greū, cu sgomot pe git (în laringe).
- Inhapă.** la cu lăcomie și minîncă, să nu-î apuce altu de dinainte ;
zicătoarea „înhapă ca lupu“.
- Inhață.** Smuncește și ȳa la dînsu ceva.
- Hăcue.** Tae mărunțel ceva.
- Dumică.** Farmă în bucăți mămăliga în lapte.
- Făcăluit.** Fasole făcăluite ; mestecate cu lingura pînă le-a farmat și
făcute ca un sos gros.
- Aburcă.** Ajută cuiua a rădica o greutate în spinare.
- Tăbircește.** Singur se năcăjește de-și rădică o greutate în spinare.
- Icește.** Un gemăt scurt scos de durere cînd a căzut rău cineva.
- Hlizește.** Ride așa nu din toată inima ; se mai zice hlizitură, celui
ce tot ride mai la toată nimica.
- Nu te zăhăesc.** Nu-ȳi tot fac pretenții.
- Zahată și pardosală.** Tot cu acelaș înțeles ; dos la vite din ogrinji,
gunoae, stuh, . . împrejurul țirlei.
- Rast.** Pîntecele umflat în urma frigurilor.
- Jordie.** O nue de bătut băeții obrasnicî în casa părintească.
- Injărdăluit.** S'a mai injărdăluit, (s'a mai intrarmat) s'a mai în-
dreptat de slăbăciunea de boală.
- Jbirc.** Carne vinoasă.
- Jbircotește** Vițelul ce tot suga la vaca mulsă și după ce i s'a gătit
laptele din pulpă,
- Se pune în poară cu el.** Se pune cu vorba contra celui mai tare
de cit el. *(repetat 1912)*
- Nu te mādări.** Face mofturi la mîncare, orî cînd ȳi poftit la cinste.
- Motoșcă.** Legătură în petică, de parale.
- A făcut o posnă,** o șotie, o isnoavă ; a făcut o greșală.
- Labă.** Picioru cîneluî, a ursuluî, a lupuluî, a mișei. Se mai zice ca
insultă pentru un om că are labe ca de urs. Și cînd amenință

pe cineva cu palma : „Mă ! cînd ț'oi da o labă amuș, ai să ascuți țineu pămîntului ș' ai să auzi cîinii urlînd în ceriū“.

Strășnic ; om strășnic de rău : hărăgos peste măsură ; se tot sfădește și se bate cu toată lumea.

Strășnicie ; mai cu samă vremea ră de afară ; ploae cu grindină și tunete, de te ia groaza.

Bălțit. O funie întinsă sau o ață, s'a lasat în jos de mijloc ; s'a bălțit **natra** s'a lasat în jos firele pe stativile de țesut și trebuesc întinse mai învîrtînd sulu.

Balțat. Vită cu părul alb peste mijloc și încolo roșă, neagră porumbă sau plăvană. Un lucru se zice că-i balțat, cînd de la un loc îi vîrstat cu dealtfel.

Vriste. Dungî de diferite culori pe la lăicere. Vrista și vîrsta se mai zice anilor ce numără omul în viață. Om de vristă ; om de starea bărbăției între 30 și 40 ani.

Girtan, feminin **girtancă**. Om robust și gros în git. Oamenilor de la munte cu osebite li se zice **girtani**. Cel de la șes îi strigă : „Măi girtane, mă !“

Culese de **S. Mihăilescu**.

C O P I L U I.

(Obiceiuri din comuna Țăpu, județul Tecuciū).

Ingrijirea care se dă copilului, imediat după naștere și pînă la 2-3 ani, este destul de mare. Primele îngrijiri date copilului sunt date de *moașă*, cît mama stă lăuză, „cît stă pe pae“, cum se zice, și aceasta ține iarna 3-15 zile, vara 3-7 zile. Copilul, în primele zile, este scaldat în apă caldă, fără sopon, și nu în leșie, de 3-4 ori pe zi și înfășat în scutece. *Scutecele* sînt din diferite pinzeturi de țîrg, mai ales ; apoi cînd copilul s'a mai mărît, scutecele îi sînt de casă etc. Feșe, sînt niște bete învechite, sau o ață.

Se crede că în timpul cît e facerea, să nu între copiii ori oameni bătrîni în casă, că se naște copilul prea rușinos și așa va fi. Mamele fac fașă foarte lungă, căci zic că le trăesc copiii.

Botezul se face după 3-15 zile. Dacă copilul e întăul născut, de ordinar cine a cununat pe părinți, îl și botează. După botez, sau chiar la botez, nașul aduce scutice nouă copilului, țorgan, chitie și bete pentru înfășare, iar mama dă nașei o bucată de pinză, primind și ea de la nașa sau *ninașa* băetului, cu care-i cumătră, o

Ce te 'nalți și te mărești
și mi te tot fudulești,
fudulia-i fudulie
pune frangu pe tipsie.

Să-ți fie cu norocire
și la altă împlinire,
să-ți fie cu veselie
la botez și cununie.

De trei ani n'am botezat
și c'acu n'am mai mâncat.

Cînd cheful s'a prins de-abinele, încep și străinii cu cîte una, legindu-se cînd de cumetri, cînd de moașă, cînd în general de femeii ori de barbați :

Uiu ! iu ! și tra la la
sărmana nevasta mea
s'o păzească Dumnezeu
că-mi gicisă gîndul meu.
Haî nevasto mergi la plug ?
— Nu pociu boii să-i injug.
Haî nevastă haî un pic.
— Nu pociu grapa s'o ridie ;
măi barbate ia mă lasă
ca să staî trei zile acasă,

Cumătră, cumătră hăi
ce ți-s ochii nătărăi,
că te vede cel barbat
și-ai să dai de botezat.

Cătră cumătră-mică :

Măi, dar ce bucate
nesarate
nechiparate !

Frunză verde și-o sulfină
ești cumătro la lumină
uită-te că-i casa plină.

că ți-oiu face și ți-oiu face
treabă să aibă cine-ți face :
trei băeți și-o fată mare
să-ți aducă de mîncare.

Cască-ți ochii înspre ușă
sede moașa înspre ușă
frumușică
mititică
imbrăcată, i-o păpușă
dar păcat că stă la ușă.

Cînd aproape să-și ea petrecerea sfîrșit, unul mai „purtat“ ține tuastul :

Să trăiască,
să 'nflorească
să vă bucure
să vă scuture (?)
ani mulți !
că așa și pe noi ne-a făcut
ne-a crescut
și alții cu noi a băut
chef mare a făcut
și poate s'a fi și îmbătat
cum e de la Dumnezeu lăsat ;

iar noi
pină de-apoi
să bem și să chefuim
în sănătatea lui N. să ne
veselim
dîndu-i sănătate
și bunătate.
Alții părinții să mai facă,
și care a mai trăi să mai pe-
că viața-i scurtă (treacă
și grija-i multă.

Banii cari s'aî strins de la botez, se țin, fiindcă-i norocul co-

pilului. Nașul și nașa și moașa și tatăl copilului îi pun ceva pe frunte și se păstrează iarăși. De ce? Fiindcă cei „de la botez și cei de pe frunte se păstrează“, și alit.

Trece o săptămână, două, un an, 10 ani, dar părinții copilului trebuie să se îngrijască, de la o vreme, să ducă nașului colacii, fiindcă așa-i obiceiul „să-i dai colacii“. Nimic mai simplu, de cît că într'o zi, mama copilului se duce cu o basma cu colaci la nașa fiului său fiicei sale și: „cumătriță dragă, n'ai avea banat că prea am întîrziat, bun nu prea s'a întîmplat și ca puțin, dè, cum s'a aflat, după obiceiă iacă ți-am adus colacii lui N. (numele fiului)“. Cumătra îi ia și nu zice bodaproste, de oare ce totul e de datorie. Mare vorbă e în sat cînd o femeie, trece anii, și nu duce colacii cumetrei sale. Ș'apoi dacă ar fi numai vorbă, dar chiar și finului îi merge rău, ba chiar nașa nu primește pe fin să-i sărute mina. Puțină treabă, dar pentru puțin multă vorbă.

Copilului mititel nu i se râtează părul, necum să i se tunză pînă nu i ia nașa din păr. Naș de aldoilea, se caută tot cel ce l-a botezat, iar cînd acesta a murit, ori nu-l poate primi, atunci se caută alt naș. În ori ce caz, de omenie trebuie să spuî nașului dintăi, dacă-și lasă copilul, să-i ia din păr finului alt om „străin“, ori cînd are cineva poftă să ți-o facă, trebuie să te rogi de întiul naș să-ți dea voe. Dacă-ți dă, atunci — sănătate.

Luarea 'n păr sau *luarea din păr*, la noi se face așa: se ia o luminare de ceară galbănă și i se scoate ceara de pe feștilă, se desparte în 5 și fiecare parte se frămîntă în cîte un smoc de păr din frunte, de la ceafă, din timpla dreaptă, din cea stingă, și din creștet; apoi se tae cu foarfecele și în creștet, nașul, dacă a fost tot cel dintăi, mai pune ceva; dacă-i nou, pune grăsișor. Pentru copil acesta îi *naș*, iar pentru părinți e *cumătru*. Cu această ocazie, copilul primește o rochiță, măsă o pelcuță sau altă ceva; finul mai primește cîte un vițel, mînzat, vacă și chiar cîte o bucată de pămînt, etc.

După cîteva zile, mama duce al doilea rînd de colaci.

Unele „luări în păr“ sînt însoțite de cumetrii ca primul botez; altele și cele mai multe nu.

Copilul poate fi tuns cu foarfecele, de acum. Părul se păstrează ca aducător de noroc.

Viața de leagăn. — Ar fi prea dulce viața de leagăn pentru un copil, cînd ar simți-o. Părinții însă să bucură în locul lor; mamele în special.

Nu-î adevărat că copiii sunt *neglijați*, cum spun în gura mare unii. Nu-î cum ar trebui să fie, și lucrul e foarte natural. Mama, mai ales dacă-î tină, e la casa ei, are prea multe de făcut. Cum să se îngrijească de copil? Il spală, „il scaldă“ în fiecare seară și alit. Nu e necurătenia un motiv pentru cari mor copiii, ci timpul, arșița de pe cîmp unde-î lasat cît mama lucrează, frigul cît mama culege popușoi, etc.

Babele — mama și soacra — se îngrijesc de copii uneori. Ele-și aduc aminte de feciorii lor cînd erau mici și cu drag îngrijesc nepoțelii acum, cu fapta și cu cuvîntul.

Copilul stă în leagăn, mama îl privește, i se umple inima de bucurie cînd vede trup din trupul ei; în imaginația ei îl vede crescut — scăpat din nevoe — cum zice, îl vede flăcău sau fată mare, pe ea se visează bătrînă, trăind pe lingă feciorul sau fiica ei.

„Bărbatul?, zice ea, bărbatul să-î faci și să-î dai de mîncare, încolo pace și sănătate“. E drept că femeia ține mai puțin la bărbat de cît la copil, cu toate că ce-î mai rar e mai scump, se zice.

Mama-și vede copilul, frumos, visător, mama cîntă de dragul ei, *cîntece de leagăn* sau *cîntece de legănare* cum se zice mai degrabă pe la noi.

Leagănul e o covată, sau e făcut într'adins pentru copil. Sara, torcînd sau cusînd, își leagăna copilul cu piciorul și cîntă cînd bărbatu-î dus în sat, cînd ceilalți copii, stați, dacă-î are, mîtitei, dormind sub așternutul de lînă, la un loc cu motanul. Mama singură cîntă de dragul lor, de dragul celui mîtitel!

Prin urmare, cîntecele de leagăn, se rostesc și *cînd adorm* copilașii, și puține cînd vrea să se adoarmă.

Mîtitelul, cînd îi este somn, se freacă la ochi cu minuțele lui pline, cască frumos și vedem cum i se lasă pleocele rotunde obosite: „Faci *nani*, pușule? il întrebă mă-sa, cînd el nici ta-ta-ta-ți nu poate zice“, hai cu mama *nani-nani*, și il așează în leagăn, ori dacă-î mai mărișor, în pat.

Ca să adoarmă, se cheamă somnul cu bisilabul: *liuliu*, și la fiecare legănare se zice *liuliu-liuliă*, și din cînd în cînd, *liuliă-liuliă-liuliă-liuliă-pușor*.

Considerația, care se dă leagănului e mare și frumoasă, devine un lucru, dacă nu sfînt, dar foarte iubit pentru un copil, sau mai bine, bătrînii îl fac pe copil să și-l ia drept un lucru iubit; deaceia văzut-am copii cari încep a plînge cînd îi sudue părinții: „..... leagănul tău, porc de cine“ sau: „..... legănarea ta, purcelule“; ei

pling, poate mai tare de cit dacă ar fi plins dacă i-ar fi suduit de mamă, de bunică, cum n'ar fi plins de loc dacă l-ar fi suduit de un lucru sfânt.

Aceste cîntece de leagăn, nu-s prin urmare, cîntece pe care le cîntă fetele mari sau flăcăii, pe care „le știu” și le însoțesc de melodie. Dacă mama iubitoare cîntă la leagănul copilului său, cîntecul ei e pornit dintr'un sentiment puternic; gura e un mobil numai, puțin controlată. E destul că *îndrugă* o melodie, puțin îi pasă inimii, ce mai înșiră *ca corbe*. Pentru aceasta, cîntecul de leagăn sînt scurte, nu se pot culege: sînt aprinse și spontanee. Mama poate cînta 10 cîntece într'o singură noapte, închipuindu-și că a cîntat 10, cînd în realitate n'a fost de cit unul și acelaș, un șir de substantive și calitative, diminutivate și încolo melodia melancolică-optimistă, traganată, orientală. Cîntecul de leagăn sînt *propriu zise*, cînd ele se referă la copil, cînd îl alintă, îl face frumos, cheamă somnul, și *cîntece de dor*, cu conținut diferit. Adoua categorie nu ne interesează aici. Altit numai amintim că unul care le simte, le cunoaște care se pot cînta și la leagăn și altele nu. Unele sînt unde o fată se laudă că-i frumoasă; altele unde se spune că cutare flăcău e frumos, o mică scenă de dragoste, o răpire, o mică imputare, etc. toate sînt de dor, *doine de leagăn*, cu subiect și vorbe dulci.

Se culeg foarte cu greu. Daū vr'o cîteva, care le-am putut aduna. Primele 4 sînt de la o femeie care n'a avut nici odată copii, dar care le cîntă cînd leagănă pe vr'unul străin. Cîntecul al 7-lea cînd l-am isprăvit de scris, am rugat pe-o femeie: — Mai spune-mi și altul, ea îmi răspunse: „care? tot aista?”

1. Nani, nani fiul mamei.
că mama te-a legăna
și cu dor și cu cîntare,
să creștii, pușor, mai mare.
Nani, nani, măicuțică
nani băețel.

2. Măicuțică la fereastră
vine o pasere măcastră,
băețel frumos,
și tot zice din pruncie
cu versul ei cel dușos.

3. Nani, nani, nani-na
puiū ca tine n'oiū afla,

pe cerul cu stelele
pe cîmpul cu florile,
ochișorii mamei.

4. Nani, nani, puiul mamei
nani, nani, ingeraș
dragul mamei copilaș,
dormi că maica te păzește
și la tine se gîndește,
ca pe-un pui de rîndunică
ș'un boboc de floriceică
Puișorul meu, puiū.

5. Fugi de-aicca lupulea
că-mi adoarme copchilă
liuliū, liuliū;

fugi de-aicea în pădure
că m'oiu face c'o săcure,
și-oiu da de te-oiu dișala
nani, puile.

7. Nani, nani, nani, na
frumușică-î fata mea,
cu ochi negri, cu sprincene,
și cu somnul printre gene.
Nani, nani, cu mama
nu știu cui îi samănă

supțirică,
frumușică,
ocheșică,
hârniceică

și frumoasă
și mintoasă

liuliu, liuliu, liuliu, liuliu.

8 Are mama un odor,
și l-am găsit prin mohor ;
și mai are o floriceică
și-î găsită pe vâlicică,
nani, nani, puile !

9. Tacî, puicuță, nu mai plînge
puile, puile,
că vine caî la ușă,
c'un uncheș și c'o mătușă ;
și-s trimeși de la imparat,
să ia cine nu-î culcat.
Dormî măteuță, dormî așa
nani, nani, nă.

10. Nani nani somuișor,
hai și-l prinde incetișor
și-l adoarme, doarme dulce,
că puil vrea să se culce,
și-l adoarme, doarme dus
că mama-l păzește sus ;
feciorelul, măculița,

mînce-î-ar măsă gurița,
ochii și sprincenile
nani puile, nani.

11. Să crești mare, mărișoară,
să mi te vad pe ulicțioară
cu petre în polișoară,
să crești mare și frumoasă
și la lume drăgălașă ;
nani, privighitoarea mamei.

12. Nani, nani puile,
pușorule,
pentru tine cit amar,
cită jele cit amar !
pentru o faptă și un cuvînt.
plîng de tine pe pămînt.
Maica mi te-a descînta,
pe nebun l-oiu blăstăma :
parte n'aibă să te vază,
inimioara să nu-î crează,
să gonească dorului (?)
vlea țintirimului !
nani, nani na.

13. Nani na și nana na,
am o fată, fata mea,
harnicuță, harnicea :
duce apă într'o cofiță,
mîni a duce în coghiliță :
mititică
hârniceică,
doarme în leagăn mititică,
și se scoală și muncește,
ș'apoî iar se hodinește.
Ș'apoî verde măr sălcîu,
ca a mea fată nu știu,
nani, nani, mititico
nani, nani, banicico
nani, nani, cu mama !

14. Ca să adoarmă fetița ei, povestitoarea cîntecului precedent, fiindcă eram acolo și tot bonghea ochii la mine, măsa mă întrebă :

— N'ai văzut fata mea ?

Eă m'am priceput.

— De, răspund, am văzut o țigancă cu un sac și avea o mulțime de băeți ; poate acolo a fi.

— Hei, măi băbie, nu-s în sac, imi răspunse fata prin gura măsei, iute-mă aici, eă dorm liuliă, liuliă, măi bădiță,
c'aduc apă într'o cofiță,
mini oiă duce în coghiliță.
etc.

Cînd copilul se scoală, mama îi face toate uralele cuvenite. Unile îl ia de subțiori și-l ridică pînă în podele, zicînd :

Titaaa-mare
flăcău (fată) mare.

Altele și alții, măi barbari, îl înalță apucîndu-i de cap. Un singur cîntec am auzit în această privință :

Are mama un flăcău,	să se laude cu el,
un flăcău, un nătărău,	să aducă apă mini
strigă fete la pîrău,	și să bată cățaii
frumos ca un bujorel	și să aducă lemne ;
mititel și tinerel,	hopa măi, bată l norocu să l bată.

Ca să vorbească copiii, mamele tot le strigă : zi pa-pa, zi ta-ta, zi mama, și mor de bucurie cînd aud un gli-gli-i-i.

Altele îi gidilă ca să ridă macar [copilul] și zic gidilindu-i :

„gid-gid-gid-gid-gidilici
că ești pînă la prichici ;

iar copilul, ori ride ori plinge. Mama îl ia în sus, îl strînge la pept și-l sărută, cîntîndu-i cîte ceva, ca un fel de ațureală, de beție nebună :

Ș'apoi să nu mă mîndresc,
pe lume că mai trăesc !
Să meargă mama cu el la horă
șă-și ia fata în casă, noră
puil mamei, puiă.

Vine timpul cînd copilul începe „să umble în brînci“. Deacum mama începe să prevadă viitorul copilului să : Dacă umblă în brînci de mic, va fi om mare, cu toate că cîte odată și ei se înșală, bată-i pirdalnicul să-i bată !

Din brînci încep să stea „popușor“, „stă pop“ strigă mama :

Deci voind să se proslăvească,
 firea-i cea dumnezească,
 intinzind pre sfînta sa mină,
 zidi pre Adam din țărînă,
 după a sa asemănare,
 cu cuvîntul și cu suflare.
 Apoi văzind că nu e bine
 să fie omul singur de sine,
 somn lin trimese intrînsul
 și adormind veni la dînsul,
 și dintr'a lui coastă,
 zidi pe Eva strămoașa noastră.
 Cînd Adam ochii-și deschise,
 la ea privind zise :
 aceasta s'o numim muere,
 și mi-o fi spre mîngiere
 la trude și ostenele,
 căci e din oasele mele.
 De aceia fiul acuma
 lasă pe tată, pe mamă
 și doi cu doi se adună
 ca să trăiască împreună :
 căci așa Dumnezeu voește
 și legea lui poruncește.
 cinstiți socri mari, acuma,
 ai acestor fi : tamă, mumă,
 vă mai cer iarăși să luați aminte,
 la vr'o citeva cuvinte.
 Fîndcă după cum se știe,
 părinții au o mare datorie,
 ca pe copiii lor să nască,
 să-i crească pînă în virsa bărbă-
 și pînă la a lor mărime, (tească
 sufăr necazuri mulțime.
 Precum numai cu laptatul,
 cu leagănul și scăldatul,
 zilele cu neticnitul,
 nopțile cu nedormitul,
 și altele de supărare,
 precum știți fieștecare,

Apoi eșind din pruncie
 și intrind în copilărie,
 pe fecior îl ia tata,
 rămîind la muma fata :
 deci tatăl pe fiul învață
 cu sfaturi, cu povață,
 ca cînd este mic la școală să-l ducă
 și carte să învețe, carte bună,
 pentru a lui folos să trăiască în
 cu mai mare nume : (lume
 cum să se îmbărbăteze,
 să muncească, să lucreze :
 cum să apuce unealta :
 barda, sfredelul și dalta,
 și cum una s'o înceapă
 și alta s'o priceapă.
 Dar cu toate aceste
 ca un copil mic ce este
 macar orî cîi să-l asculte
 tot îl supără !a multe.
 Și în acea vreme
 îi da grozave blesteme.
 Deci, precum pre fiul tata
 așa și pre fată mama
 că trăind cu ea împreună
 și vrînd să-l dea creștere bună,
 o învață cum să toarcă și să taie
 pînza subțire și groasă,
 o învață rufele să spele și să țese
 albe ca zapada să le facă,
 o învață să facă de mîncare,
 și altele cite casa are.
 Apoi după datorie
 o învață și omenie,
 cum în lume să trăiască,
 pe bătrînii cum să-i cînstască
 și cum să aibă purtare
 cu cel mic și cu cel mare,
 apoi o învață legea a crede
 și pe preot cum îl vede

să i se scoale înainte
 ca unu păstor părinte,
 ce slujește ecle sfinte,
 fiindcă la bolez. nuntă și alte toate
 fără diasul nu se poate.
 Omul in lume cit trădește,
 multe lucruri mai greșește,
 cu fapta și cu cuvintul,
 și-l suferă pământul,
 nu se despică, nu erapă
 ca să-l înecă cu apă :
 soarele iar îi dă rază,
 îl rabdă și-l luminează
 nu se pornește să-l arză
 și de pre pământ să-l piarză,
 căci Dumnezău ca un tată,
 cu mila nemăsurată
 nu se pornește pe dată
 cum tacem rău să ne bată,
 ei are mare răbdare
 și se întoarcă cu îndurare,
 cînd cădem la pocăință
 și-l rugăm cu umilință.
 Dar, însă ne zice nouă
 de vreți să vă ert vouă,
 ertați pe greșitul vostru,
 cum cereți la tatăl nostru.
 Deaceia acuma dară,
 acești sîi ingenuchiară,
 și smeriți prin rugăciune,
 vă cer astăzi ertăciune

ca unii care-î născurăți
 și pînă in vîrsta-î creșeurăți.
 Vă vor fi suparat poate,
 neascultindu-vă la toate,
 sau că din prostie și neminte
 vor fi zis niscălva cuvinte,
 și in acea vreme
 se dau grozave blesteme ;
 de accia prin urare
 să dați binecuvintare,
 precum și Avram luî Isac la însu-
 ta dat binecuvintare. (rare
 Deacea zic și D-voastră
 pentru ruga lor și a noastră
 prin urmare,
 să dați bine cuvintare,
 și toți cu dragoste ferbinte
 ziceți aceste cuvinte :
 Dea-vă Domnul sănătate
 și zile îndelungate,
 dea-vă stare și avere,
 isvor de lapte și mîere,
 dea-vă feciori și fete,
 precum și nouă ne dete,
 și chemați să-î întărească
 mila ce-î dumnezească
 să înverzească ca pelinul
 și să înflorească ca crinul,
 și in tot locul
 să-î fie de păr norocul,
 și in trai bun să se răsfețe
 pînă la adînci bătrînețe.

Aceste orațiuni se spun Duminica in ziua nunței, in casa miresei, de către un nuntaș, căruia i se dă in schimb o basma cusută. In timpul cit se spun aceste orațiuni, socrul, soacra și rudele mirelui și ale miresei stau la masă ; iar mirele și mireasa stau in genunchi, unul lingă altul, cu genunchile pe o pernă.

(Spusă de Ion Stăncescu, din com. Humele, jud. Argeș).

Culeasă de An. Marinescu.

C Î N T E C E

558. Dragul mamei Velinaș
mititel și rotofei,
umblă mult după femeii.
Mult ți-a spus mămuca ție
să te leși din curvărie.
Dimineața se scula,
pe ochii negri se spala,
în grajd la murg se băga,
și șeaua i-o așeza,
și pe el încăleca ;
și măsa că-l învăța :
— Dragu mamei Velinaș,
nu intra în casă nechemat,
nu bea pahar neînchinat.
Da el când a ajuns în Tătărăși,
două curve poarta-i deschidea,
două în brațe mi-l strugea,
două găini îi tăia,
găini fripte rumenite,
pe din nuntru otrăvite ;
și la masă mi-l poftea.
El la masă nici gindea
și la masă se punea ;
și odată îmbuca,
și într'un cot se rezema
de la inimă-mi ofta.
Curvele când îl vedea,
de subsuori mi-l lua,
pe cal îl încăleca :
— Dute, țapa, te-ar mânca,
că nu mi-ai făcut treaba.
El de departe striga :
— Deschide-mi mamă poarta
și așterne mămuca un pat
că curvele m'au gatat.
Când era la mez de noapte
Velinaș trăgea de moarte ;

când era la cîntători
Velinaș varsa sudori ;
când soarele răsărea
șapte clopote trăgea,
șapte surori îl bocea.
Cîntă cucu la dumbravă,
Velinaș varsă otravă ;
cîntă cucu sus pe cruce
Velinaș la groapă-l duce.

(Auzit de la Toader Mihael Bu-
chiuă, de 60 ani, din Tătărăși, jud.
Suceava).

559. Frunzuliță iarbă neagră
puiculița mea cea dragă,
că s'a mîniat din șagă
trece drumul, nici mă întreabă.
Trece drumul mai la deal
și oftează cu amar.
Puiculiță drept să-ți spui
că ca tine alta nu-î :
fața ta hîrtie albă,
ochii tăi cerneală neagră.
Cînd mă uit pulcă la tine
se rupe inima în mine ;
ochii tăi cei negriori
cînd mă uit, mă iaău fiori.

(Auzit de la N. I. Sandu, de 30
ani, din Tătărăși).

560. Cira, bade, Cira
vină înapoi, vină,
vină a te mărita
și eă că te-oî da
după harap negru și buzat
că el îi pudred de bogat.
Cira se ruga :
— Tătucuță hăi

nu mă mărita
 că m'oi ineca.
 Strae i-a făcut
 mindre mohorite
 ca pentru Cira gătite ;
 papuci i-a luat,
 inel de aur i-a dat.
 Da Cira c'a lăsat
 inelu pe masă
 logodnici în casă,
 și haîna pe pat,
 papucii în prag,
 și la fugă a plecat,
 la Dunărea a apucat.
 Da tată-său c'a strigat :
 — Cira tatei, Cira,
 vină înapoi vină,
 că tu ți-ai uitat
 scurteica pe pat,
 papucii în prag,
 inelul pe masă
 logodnici în casă.
 Cira a răspuns :
 — Eū nu i-am uitat,
 și eū i-am lasat
 de negru harap ;
 că de cit oi sta
 cu el m'oi cununa,
 mai bine m'oi ineca
 să fiū hrană peștilor
 și hodină racilor.
 Nicî cuvintul nu-l sîrșea
 și în Dunăre se svirlea.

(Auzit de la Toader Buchilă).

561. Frunză verde și-o alună,
 păsărică, fa nebună,
 ce mai cinți noaptea pe lună !
 Mie-mî vine ziua în gînd
 boii de la plug să-i vind

și să-i beaū cu mindrele
 pe la toate crișmele.
 Cu ferele plugului
 fac potcoave murgului,
 și să incalec să mă duc ;
 mindrele se string și plîng.
 Cum n'or plînge, vai de ele,
 c'aū rămas multe și grele:
 cite mindre le-am avut
 cînd le-ași strînge aș face un
 tîrg,
 cite mindre le-am lăsat,
 cînd le-ași strînge aș face un
 sat ;

da cite le-oi mai avea
 tot Dumnezeu le-a ținea
 și eū cu ce-oi mai putea.
 Legea ta, mă Oltule,
 de ar crește iarba prin tine,
 iarbă în două cu dudău
 să pască și murgul meū.
 Murgul paște și rinchează,
 puica plînge și oftează :
 de trei zile și mai bine
 umblă puica după mine
 c'o turtuță caldă în sin
 c'o cană plină de vin ;
 vin în cană i-a înflori,
 turta în sin a mucezi
 pe mine nu m'a găsi.
 Iară frunză iarbă grasă,
 de cit cu uritu în casă
 mai bine c'o boală în oasă.
 De-ar fi maica sănătoasă
 s'ar duce pe riturile
 și ar strînge la buruene
 și m'ar lecui cu ele,
 și de boală c'ași scapa,
 dar de urit cit lumea.
 De răul uritului

apucaî malul Prutului ;
 și la Prut cînd am ajuns
 tot din gură așa am zis :
 — Treceji-mă, brudari, Prutul
 că în urmă vine uritul.
 Trecuî Prutul jumătate,
 valuri mă băteaû la spate,
 ciocoî mă întrebaû de carte.
 Uritul de iastă parte
 tot din gură așa striga :
 — Haîda puîule înapoî,
 că noi avem plug cu boî
 și tirlișoare cu oi.
 — Minca-î-ar boîi lupîi
 și oile galbaza
 de cît mî-oî minca viața.
 cu tine, o mare toantă
 ce se culcă neînchinată
 și minincă nespălată.
 Bată-te crucea nanaș,
 cu cine mă cununaș :
 cu propeaua gardului,
 și cu toanta satului !
 Of nănașă, nănășucă,
 spune toantei să se ducă,
 că as-noapte m'am culcat,
 mult mă mîer nu m'a mincat,
 dar de m'oi culca la noapte
 mă minincă pe deoparte.
 Mină-o la vaci să le mulgă,
 vacile apucă la fugă :
 s'au strîns vacile pogol,
 c'au gîndit că-î boala lor ;
 dar un giuncanaș țîntat
 a luat porțița în cap
 și-a fugit piu ce-a crapat.

(Auzit de la Grigore a Aniței
 din Tătăruși).

Culese de **A. Vasiliu.**

562. Frunzuleana boalelor,
 în ziua Joi-marilor,
 în Vinerea ouălor,
 în Simbăta paștelor,
 o habă slabă și infocată
 nouă ouă în poală lua,
 și pe vale apuca.
 cu toîi care se întilnea
 cite un ou în mîna da,
 și pe toîi îi întreba
 de temnița lui Iencuț,
 unde-mî este Corbea închis,
 că l-a închis de mic copil,
 ș'acuma îi cu barba în sîn ;
 și l-a închis fără mustață,
 ș'acuma-î barba în brață.
 Barba î bate brațele,
 mustelele-umerii,
 genele-sprincenele.
 La temniță ajungea
 și din gură apoî plîngea,
 și din gură apoî striga :
 — Corbeo, Corbeo muică Corbeo,
 ce e de n'ai mai venit,
 că vremea ta a venit,
 vremea de căsătorit ;
 spune maîchii de ești viu
 spune maîchii ca să știu,
 iar de nu să te jălesc
 trupu să î-l pinzuesc.
 — Nu sint mort, să mă jălești,
 dar nici viu, ca să mă ști
 numai sufletu-mî îi,
 că pe mine cînd m'a 'nchis
 eram tot de șerpî cuprîns :
 șerpîi ca nojițele,
 năpîrcile ca furcile
 broaștele ca ouăle ;
 iară de cînd m'a închis
 staû tot de șerpî cuprîns :

șerpîi staū ca bujile
 năpireile ca plușile,
 broaștele cit ploaștele.
 Mie maică mi-a puīat
 în foaia căftălanului
 în fundu pozînarului
 o smeoaică
 de șerpoaică ;
 cînd se întinde
 mă cuprinde,
 cînd se sgrîcește,
 mă sfirșește.
 Maică măculița mea
 unde e mireasa mea ?
 Mireasa-î în Slatina
 și mi-o cheamă Carpina
 otrăvită de Țapa....
 El a oftat :
 — Că mai am două, trei zile,
 nu știū astăzi orî e mine
 și mi-ai auzi de nume.
 Maică, măculița mea,
 du-te acas' la casa ta
 să sapi în băligari
 în fața soarelui,
 în fereastra grajdului,
 că dai de gradiu roșului,
 și pe roșu să mi-l scoți
 înșelat și înfrinat,
 cum e bun de încălecat ;
 să te duci în bilciū la Ionovă ;
 vezi maică c'ăi vedea
 unu nalt și ingalonat,
 galbene strălucitoare,
 și pe tine te-o întreba
 de ți-î roșu de vînzare,
 să spuî : nu ți-î roșu de vînzare,
 dar nici nu e de schimbare,
 și-î dăruit mării sale
 să scoți pe Corbea din închisoare,

că l-a închis de mic copil
 și acuma-î moșneag bătrîn.
 Mamă-sa că-l asculta
 și acasă se ducea
 și pe roșu mi-l scotea
 înșelat și înfrinat
 cum e bun de încălecat ;
 cu el în bilciū se ducea,
 Ștefan Vodă că venea
 și din gură apoi zicea :
 — Babă slabă și infocată
 cu cuvîntul de ispravă
 de ți-î roșu de vînzare
 să-ți dau galbeni și parale,
 ori ți-î babo de schimbare ?
 De ți-î babo de schimbare
 îți dau babo pînă în trei,
 îți dau babo pînă în șapte,
 îți dau babo cit ai vrea
 herghelia mea să fie a ta.
 — Nu mi-î roșu de schimbare,
 ci-î dăruit mării tale
 să scoți pe corbea din închisoare ;
 că de cînd mi l-ați închis
 roșu lui mereū a plîns,
 că l-ați închis de mic copil
 și acuma îi moșneag bătrîn.
 Ștefan Vodă auzea
 și pe roșu că mi-l lua
 și la palat se ducea,
 baba de el se ținea.
 Ștefan Vodă imi pleca,
 și în palat se ducea,
 șapte gelați imi gătea
 la temniță-î ducea
 și pe Corbea mi-l scotea
 și la roșu mi-l ducea.
 Corbea mi se întrista,
 lăcrămile îl trecea,
 barba i se respira.

Ștefan Vodă apoi zicea :
— Corbeo, Corbeo, voinic
Corbeo

Încalcă pe roșu tu
să-î văd și eū umbletu.
Corbea pe el s'arunca
și prin curte se primbla
și din gură apoi zicea .

— Ștefan Vodă, dumneta,
dă-mi hainele dumnitale
și ghetetele din picioare,
și măi dă-mi și sabia
să se învețe roșu cu ea,
să învețe cu sdrăncănit
să mi se ducă ca vîntu.

De haine se desbrăca
de ghete se desculța,
sabia o descingea ;
cu ghetetele-l încalța,
și pe Corbea-l îmbraca
și prin curte se plimba ;
la mumă-sa se ducea
mîna în susorî punea
și pe cal o arunca,
pintenî roșului că da,
și porțile le sîrea
și din gură apoi zicea :

— Ștefan Vodă, dumneta
acu rămîi sănătos
că la mîna bună țî-am fost,
și acu nu ești harnicu meū.
Ștefan Vodă nu plîngea
și din gură apoi zicea :
— Vedeți copii hoț inferat
cum mă lăsară sărac
și de haine desbrăcat.

536. Foaie verde bobului
sus în creasta muntelui
unde-î casa Marcului

mîndră masă este întinsă,
de mîndri boeri cuprinsă.
Dar la masă cine sta ?

Era turcu Bolundu
și cu Marcu haiducu.
Și bea și se ospăta
de nimenî grijă n'avea,
din pistoale focuri da
și ei toți se înveselia,
și cu oala vin că lua,
de cisme se desculța,
și bea Marcu cu carimbu
și turcu cu papucu.

Muma Marcului zicea,
paharnicu-l învăța
cu vin paharu-l umplea,
cu spirt îl amesteca
și lu Marcu da de bea ;
și Marcu se chefuia.

Iar Mărculeasa zicea :
— Turcule, Bolundule,
Marcu acu s'a chefuit.
Marcu de se chefuia
coate în masă rezema
mînile în fălcî își punea
și pe masă cucăia.

Mărculeasa iar zicea,
cum zicea apoi pleca
în trei hodăi se pitula
și amîndoi se sbegnîa
și prin paturî se trîntîa,
și pe urmă ea zicea :

Turcule bolundule
noi de cînd ne-am iubit
nici un rău noi n'am făcut,
nici un rău dar nici păcat ;
acum desparte Marcu de cap,
paharnicu l-a îmbătut.
Turcu apoi o asculta
sabia o ascuția.

Dar cînd ei se tănuia
 sluga Macului la ușa asculta.
 Turcu sabia o scotea,
 slujnica o auzea
 de la ușa apoi fugea
 și la Marcu se ducea
 cu picioru în ușa da
 ușa în patru se făcea ;
 palma biciuî că o făcea
 și pe Marcu mi-l lovea ;
 Marcu apoi polomotea
 cu sabia în grindă da
 pereții îi deslipea,
 și cînd se desmetecea
 slujnica îi povestea.
 El atunci cum auzea,
 de pistoale se înconjura
 pe ușa afară eșea
 în casă la ei intra
 din pistoale slobozea
 casa se cutremura,
 sabia o ridica
 și capu turcului tăia.
 Turcu pe brînci se ducea
 și la pămînt se închina.
 Marcu se posomora
 la mumă-sa se ducea
 sabia că scotea
 și țitele le tăia.
 Iar Mărculeasa zicea :
 — Ce faci maică Marcule,
 nu tăia țitișoara,
 maică, care ai supt din ea.
 Sabia că ridica
 și țitele le tăia
 gaz pe ea că arunca
 și foc cu chibritu-î da,
 în poiană o scotea
 și se uita pînă ardea,
 de nimeni frică n'avea.

El din sabia fluștiura
 din pistoale duruia.

563. Frunză verde de-o lălea
 lată-î lată Dunărea
 las-o la pîrdalnică,
 că vine o șaică pe ea ;
 șaica este poleită
 pe deasupra zugrăvită
 dar în ea cine era ?
 Un vînt mare abura
 chica lui Gruia infoia
 și turcu cînd îl vedea
 de frica lui se ineca,
 în Dunăre imi sarea.
 O turcoaică că zicea :
 turcilor daleilor
 ce în Dunăre săriți
 și în Dunăre vă inecați
 nu vedeți că-î grua beat ?
 Acu e bun de legat
 cu cinci funii de mătasă
 și cu opt de Brașov
 să-î tăem carnea pînă la os.
 La halaturî poruncea
 în Dunăre le slobozea
 și pe Gruia mi-l prindea,
 cu frînghiile-l lega,
 cu cinci frînghiî de matasă
 tăia carnea pînă la oase.
 Chirăi ce chirăia
 în dealu Spiri îl ducea.
 Corbiî cînd îl auzea
 la Gruia se scobora
 și Gruia îi vedea
 lăcrămile îl trecea
 și către ei se plingea
 și din gură apoi zicea :
 — Corbeo, Corbea frate al meu
 ia na tu inelul meu

să-l duci la tatăl meu
 să-l crăuni nouă ani
 pînă el s'o supăra,
 c'atita viață voi avea ;
 și cînd el s'o supăra
 ș'o întinde arcu să te ia
 tu să-î lepezî inelul jos.
 El cînd îl va vedea,
 lapădă țoale domnești
 și îmbracă călugărești,
 își ia merinde de mîncare
 și desagi cu parale.
 Corbu mi-l asculta
 și la Novac se ducea ;
 corbu inelu lăsa.
 Cînd Novac se supăra
 cu arcu gata să-l ea,
 el la inel se uita
 și inelu-l cunoștea,
 și în casă se băga,
 lapădă țoale domnești
 și îmbrăca călugărești ;
 își lua merinde de mîncare
 și desagi cu parale,
 în dealu Spiri se ducea
 și la turci îmi striga :
 — Turcilor daleilor
 dacă vă e pruncu de vînzare,
 să vi-l cîntăr în parale.
 El răspundea :
 — Nu ne e pruncu de vînzare
 și-î capu de perzare.
 Atunci Novac dacă auzea
 în cîmp înainte se ducea,
 un briceag mic scotea

și desagii îi crăpa,
 galbeni pe cîmp lăpăda ;
 dar turcii cînd îl vedea
 pe Gruia mi-l lăsa
 pe Novac se năpustea.
 Novac înapoi se întorcea
 pe altă potecă da
 și la Gruia se ducea
 ș'un cuțit mare scotea
 halaturile le tăia
 și pe Gruia îl slobozea,
 și din gură apoi zicea :
 — Gruio, Gruio, fiul meu
 bate tu marginile
 că bat eū mijloacele
 că le știū soroacele.
 Bătu Novac pînă în prînz
 își umplu ochii de plîns,
 bătu și pînă în amiază
 și-î veni un rău năcaz,
 și bătu pînă la chindii
 și omori zece mii
 milionu și suta.
 De rămas ce rămînea
 îi putea de-î număra.
 Gloanțele le sprijinea
 în tocu pantofului,
 în tocu inelului,
 acolo le sprijinea
 și îndărăt le întorcea.

(Spuse de Constantin Schintee,
 din com. Dănești, jud. Gorj).

Culese de A. Șelaru.

NOTE BIBLIOGRAFICE

Sim. Fl. Marian. — *Legendele Maicii Domnului*. Studiu folkloristic. — Edițiunea Academiei romine. — București. Inst. de arte grafice Carol Göbl, 1904 [Prețul 4 lei]. Un volum în 8° de 344 p. — Părintele Marian, membru al Academiei romine, cunoscutul și neobositul folklorist, a dat la iveală o nouă lucrare de samă. Ar fi zădarnic să aducem laude acestei opere, știut fiind că părintele Marian are o competență deosebită în această materie. Singurul lucru ce s'ar putea zice despre această lucrare, ar fi că nu e un „studiu“, în înțelesul propriu zis, științific al cuvintului, ci o adunare sistematică a unui material determinat. În un număr de nouă paragrafe deosebite, se dau o sumă de variante a legendelor relative la Maica Domnului, legende culese, în mare parte, din Bucovina. Este lucru stabilit că a devenit foarte anevoioasă culegerea materialului de folklor în România, unde acei cari sînt mai în măsură de a culege, adică învățătorii, sînt luați de virtejul unor preocupări cari exclud dragostea de lucruri neaducătoare de procente, precum ar fi băncile populare și alte instituții similare; această explicație lipsa materialului din România în lucrarea părintelui Marian. — Capitolele care compun această carte, sînt: **Nașterea Maicii Domnului**; **Maica D-lui în stare binecuvîntată**; **Maica D-lui și Crăciun**; **Maica D-lui și Trif-cel-nebun**; **Fuga Maicii D-lui la Egipt**; **Maica D-lui și paingănul**; **Căutarea D-lui Isus Hristos**; **Adormirea Maicii D-lui**; **Maica D-lui scăparea oamenilor**.

Pericle Papahagi. — *Basmе aromîne și glosar*. Edițiunea Academiei Romine. — București, 1905 (5 lei). — Un volum în 8° de XXVII și 748 pagini. — D-l Papahagi se arată, și în acest nou volum, unul din cei mai meritoși folkloriști, prin munca și priceperea sa. Cele 139 de basme, cuprinse în acest volum, adunate cu atita măiestrie, te lasă în nedumerire, și nu știi ce să admiri mai mult: pe povestitorul, din inima căruia au isvorit, sau pe culegătorul care le-a rînduit. Ori cum ar fi, însă, basmele acestea te fac să pătrunzi în adîncul firei unui popor pe care-l cunoaștem așa de puțin, dar pe care-l iubim mai mult, cu cît cărturarii lui ni descopăr tainele cugetării și a simțirii unor frați așa de îndepărtați de noi. — Trebuie să mulțumim Academiei Romine, care înlesnește cercetătorilor folklorului aromînesc publicarea unui material așa de important, cules încă pe cînd se mai poate culege, căci încă în curîndă vreme „neagra străinătate“ va întuneca și va stînge traiul original al aromînilor,

cu cintecele și basmele lor. — La finele volumului, pe 328 pagini, este un glosar, cu ajutorul căruia poți pricepe textul basmelor, fără să mai fi fost nevoie de o traducere a lor. Acest glosar, însă, nu e o simplă înșirare a cuvintelor, cu traducerea lor obișnuită; fiecare cuvânt te trimete la locul din text, unde se găsește cuvântul, reproducându-se și traducându-se liber expresiunile particulare ale graiului aromînesc, iar unde a fost cu puțință, s'a tradus graiul metaforic cu expresiunea analogă din limba romînă literară. Prin aceasta, glosarul D-lui Papahagi capătă o importanță deosebită. — În fine această lucrare e una din lucrările științifice, menită să aducă mult folos folklorului în general.

— — —

CĂRȚI PRIMITE

Domnia lui Ștefan-cel-mare și a lui Ștefan-Tomșa, de Vartolomeiu Mazereau. — Suceava, Societatea tipografică bucovineană în Cernăuți, 1904. — Broșură de 59 pagini, editată de părintele Sim. Fl. Marian.

Ciru Oeconomu. — Capul lui Mihaï-Viteazul. — București, Editura „Librăriei școalelor“, C. Sfetea, 1904. — O broșură de 30 pag.

Dr. Radu Chernbach. — Dare de seamă asupra serviciului medical din Huși, pe anii 1903 și 1904. — București, Tipografia ziarului „Cronica“, 1905. — Broșură de 28 pag.

Xenophon C. Gheorghiu. — Praecepta insigniora litteraria ad usum studiosae juventutis in ordinem practicum composita. — Iassii ex typographia H. Goldneri et filiorum. MDCCCIV.

ŞEZATŌAREA

Director: ARTUR GORŌVEI

— VOL. IX. —

FĂLTICENI

—
TIPOGRAFIA M. SAIDMAN

—
1905

TABLA DE MATERII

VOL. IX.

Cintece, culese de :

C. P. Canavea, pag. 93.

M. Lupescu, 59, 93.

A. Șelaru, 91, 170.

A. Vasiliu, 88, 168.

Colinde, culese de St. St. Tuțescu, 88.

Descintece :

De pus cuțitul [Gh. Rudeanu], 29.

De luat cuțitul (Gh. Rudeanu), 29.

De ursită, De soare sec [Gh. Rudeanu], 30.

Diverse :

Frământări de limbă (A Șelaru), 31.

Portul din Țăpu (T. Pamfile), 33.

Folklorul și justiția (A. Gorovei), 47.

Credinți populare în cărți bisericești (Gh. T. Kirileanu),
81.

Satirele satelor (P. Gheorgheasa), 137.

Cinepa și lucrul ei [T. Pamfile], 139.

Zicători și cuvinte (S. Mihailescu), 145.

Note bibliografice, 32, 175.

Povești :

Finul lui D-zeu (A. Vasiliu), 17.

Norocul [C. Teodorescu], 49.

Povestea cismarului [P. Dobrogeoi], 65.

Găina cu norocul (P. Dobrogeoi), 113.

Prepeleac fiul cățelei (T. Pamfile), 121.

P. gheorgheasa

Snoave :

- Căsătoria vulpei cu motanul [C. P. Canavea], 24.
Briciul lui Vodă (A. Vasiliu), 26.
Purecarul popei (C. P. Canavea), 56.
Ceii trei surzi [C. P. Canavea], 57.
Picală și popa (C. P. Canavea), 57.
Departa de gard (C. P. Canavea), 58.

Tradiții și legende :

- Cum s'a făcut pupăza (N. Bațaria), 1.
Dragobetele (G. Rigo), 5.
Partea și norocul (L. Mrejeriu), 27.
Corabia lui Noe (R. Marinescu), 27.
De ce n'are năpîrca coadă (H. Țapu), 28.
Păpăruda (A. Șelaru), 28.
Un joc de copii (Gr. Goilav), 46.
Intovărășiri [S. Mihăilescu], 76.
Leacuri băbești [Gh. Rudeanu], 124.
Copilul (T. Pamfile), 157.
Orațiune (An. Marinescu), 165.

Variante a ni ni Arge, in Albina ni 41-42 1907

• " Miroiti, in Fecore Samuila, in Lunefanel.

Medicină populară :

Leacuri băbești [Gh. Rudeanu], 135, 151.
[vezi și Descintece].

Note bibliografice : 32, 96, 128, 178, 195.

Materialuri folkloristice (Artur Gorovei), 138. *chart.*

Orație : (Gh. T. Kirileanu), 14.

Povești :

Poveste [A. Vasiliu], 94.

Basm (H. N. Tapu), 132

Strigăte în joc : (L. Mrejeriă), 58.

Studii :

Portul gospodarilor din vechime [S. T. Kirileanu], 21.

Războiul de țăsut [G. Weigand], 145.

Aga Bălăceanu, legendă [H. Tapu], 163.

Gheorghe cel viteaz (N. L. Kostache), 183.

Tradiții și legende :

Din viața Rominilor Macedonenî [N. Bațaria] :

a) Taghianilu, 76.

b) Colindele, 177.

Plugușorul (H. Tapu), 109.

Vasile-cel-mare (Al. Vasiliu), 55.

Legenda horilcei [D. Dan], 65.

Cu ce-î mai bună mămăliga (D. Dan), 68. *Stefan cel mare*

Muntele Cucu [D. Dan], 70.

Povestea lui Esop (S. T. Kirileanu), 72.

